

Indenrigsminister *H. C. Tofts* svar (21. juli 1971):

Jeg er enig i, at vægtige hensyn taler for en central registrering af de sværeste stofmisbrugere. En central registrering vil dels kunne varetage en række forskningsmæssige hensyn, dels modvirke uheldige konsekvenser af, at enkelte patienter søger behandling på flere forskellige behandlingssteder samtidig.

En forudsætning for at gennemføre en registreringsordning må imidlertid være, at en effektiv registrering vil være praktisk gennemførlig, og at forslaget om registrering ikke møder afgørende modstand blandt de institutioner og sagkyndige, der skal benytte det eller levere oplysninger til det. Forslag om registrering af personer vil ofte umiddelbart blive mødt med betænkeligheder. Dette gælder i særdeleshed for et område som dette, hvor stofmisbruget i sig selv principielt er strafbart, og hvor en registrering derfor kan medføre, at behandlingstrængende stofmisbrugere i en vis udstrækning vil afholde sig fra at søge hjælp af frygt for, at oplysningerne senere vil komme dem til skade eller blive anvendt til politimæssig efterforskning.

Jeg er underrettet om, at kontaktudvalget vedrørende ungdomsnarkomanien i længere tid har ført drøftelser om spørgsmålet med en række læger og behandlingsinstitutioner. Kontaktudvalget har oplyst, at det under de hidtidige drøftelser har været erkendt af et flertal af de sagkyndige, der har deltaget i drøftelserne, at det — med de betænkeligheder, der kan fremføres mod en registrering — endnu ikke har været muligt at udarbejde et forslag, der kan accepteres af det overvejende antal af dem, der skal benytte registret eller levere oplysninger til det. Kontaktudvalget har endvidere meddelt, at udvalget ikke har opgivet sagen, men at man vil undersøge, om der vil kunne gennemføres en form for registrering, der i hvert fald tjener visse forskningsmæssige og/eller behandlingsmæssige hensyn.

Såfremt der af kontaktudvalget og sundhedsstyrelsen stilles konkret forslag om etablering af et sådant register, vil jeg stille mig positivt med hensyn til at medvirke til dets gennemførelse.

Af *Lis Møller* til socialministeren (13. juli 1971):

„Vil ministeren tage initiativ til, at der foretages en efterundersøgelse af adoptivforhold?“

Begrundelse.

En gruppe socialrådgivere ved mødrehjælpsinstitutioner over hele landet rettede for nogen tid siden en henvendelse til ministeren om at få foretaget en efterundersøgelse af adoptivforhold. Jeg har forstået, at ministeren har svaret negativt på henvendelsen. Jeg vil bede ministeren overveje spørgsmålet en gang til. Det er meget væsentligt at få at vide, hvordan adoptivforhold forløber. Vi ved overhovedet intet om, hvorvidt det er de rigtige ting, der lægges vægt på ved undersøgelser, inden der gives mulighed for adoption. Der er foretaget lignende undersøgelser bl. a. i England, Amerika og Sverige.

Jeg er klar over, at adoptionsloven sorterer under justitsministeren, men da det er mødrehjælpen, børneværnet og plejehjemsforeningerne, som sorterer under socialministeriet, der har med adoptioner at gøre, må en efterundersøgelse foretages gennem socialministeriet.

Socialminister *Nathalie Linds* svar (20. juli 1971):

Som fru Lis Møller selv nævner i begrundelsen for sit spørgsmål, hører adoptionsloven under justitsministerens område. De institutioner inden for socialministeriets virkefelt, der beskæftiger sig med adoptionsager, mødrehjælpen og De danske Plejehjemsforeninger, virker som „mellemmænd“ henholdsvis ved de såkaldte anonyme adoptioner af spæde børn og ved adoption af noget større børn, som de naturlige forældre